

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Slova jako modlitba, vděk, nebe, láska, bolest, radost..... jsou nepostradatelná a chybí všude tam, kde se nevyslovují. Slova umírají..., když se nepoužívají. Slova mají být krásná, aby žila a předávala život. O to víc, jde-li o vzpomínku na Ty, kteří nám předali život a již zemřeli.

Slovo se dokáže podívat na bolest ze smrti jako součást našeho každodenního života. Slova z úst domácích autorit o lásce, o poděkování, o dobrém životě nabývají duchovní, věčný rozměr.

NEŽ UZRAJÍ PLODY,

musí být do země vloženo semínko. Skutečnost, že je třeba něco zasadit, aby něco vyrostlo, známe. Semeno vložené do země je obrazem všeho, co je nám v životě dáno. Má v nás růst. Celý náš život tak lze vidět jako obraz semena. Ne náhodou jsme proto na naší „Cestě sedmi kostelů“ začali jako první sbírat semena. Mají nám pomoci si uvědomit, že stále je třeba vkládat do „země“ nová semena, z kterých něco nového vyroste.

K růstu nového života jsou však potřebné podmínky pro život. První a základní podmínkou je světlo. Proto jsme si na naší „Cestě“, v kostele v Dolních Chvátlinách, význam a krásu světla mohli různým způsobem uvědomovat. Ať už skrze sluneční paprsky, které zvlášť v ten den silně procházely vitrážovými okny, nebo skrze světlo barev při malování. Mohli jsme žasnout nad tím, jak dokáže světlo malovat do písku nebo vytvořit svou vlastní světelnou cestu. Působivá byla i hra různých tvarů světla na stěně kostela. Kolem nás dotvářelo atmosféru světla sedm obrazů, které z díla starých mistrů vytvořili senioři, a dále fotografie fotografů, kteří zvlášť jsou ke světlu při své práci vnímaví. Pro úplnost bylo možné vnímat teplo světla i ze slov básní.

Světlo je nezbytnou podmínkou k životu. Bez něho nic nového nevzejde, nic se nevytvoří, nic nevydá plody. Díky světlu jsme schopni mnohé nejen vidět, ale především vytvořit. Tím, co předně vytváříme, je domov –

místo, kde žijeme. Proto naše „Cesta sedmi kostelů“, s tématem sedmi dní stvoření, bude pokračovat dál. V druhém dni stvoření si budeme chtít uvědomit své místo na zemi, ale také, jak věříme, jednou v nebi. *I řekl Bůh: „Bud’ klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod! Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu nazval Bůh nebem“ Gn 1, 6-8.*

Co dělá domov domovem? Kostel kostelem? Nebe nebem? Domov domovem dělají lidé. Ani ne tak ideální lidé jako spíš lidé laskaví, přijímající, odpouštějící... To místo, kde je náš domov, je možná vystavěno z cihel, možná z kamenů, ze dřeva nebo z rákosy, je tam dokonce i stůl, okna nebo židle, navíc také postel nebo střecha, může to být kdekoliv na světě, jakkoliv rozmanité, chudé nebo honosné. Nic z toho materiálního ale domov domovem netvoří. Tvoří ho vztahy, že jsme spolu a že se máme rádi. Že společně něco prožíváme, tvoříme, děláme, něco nového vzniká. Je tu nechán prostor pro všechny generace, děti si mohou spokojeně hrát, pomáhat, učit se životu, dospělí odpočinout, pracovat a jít životem společně. Vztahy jsou to nejdůležitější.

Co dělá kostel kostelem? Vše to, co bylo napsáno, a ještě něco, o čem se nepíše, ale prožívá se. Je dobré si prožít pár hodin v místech, kde už dlouho nikdo nebyl. Je dobré si je tam prožít právě s ostatními lidmi všech generací, dát jim prostor, který potřebují (děti tvorbu, dospělí use-

brání). Je dobré se navzájem tolerovat, přijímat a odpouštět, protože abychom mohli říct, že jsme svým dětem nebo těm druhým předali hodnoty, které jsme teď v danou chvíli předat měli, máme možnosti setkávání vytvářet a podporovat. Domů nebo do kostela se rádi vracíme právě jen s vědomím, že jsme vítáni, očekáváni, přijímáni a to za nás nikdo neodžije nebo neudělá, buď to tak je nebo není.

Snažme se o to předávat hodnoty dál a dál. Vše s láskou a pochopením. Pak věřím, že zakusíme, co vytváří klenbu, která spojuje nebe se zemí a zemi s nebem. Klenbu, která jako rámec zahrnuje naše místo života. Zakusíme to, co dělá nebe nebem.

Jsme tedy zváni, abychom druhý den stvoření prožili v našem druhém kostele sv. Martina v Petrovicích. Jsme zváni k uvědomění si místa, kam náš život spěje, k plodům, které sklídíme v nebi.

P. Kamil

SEMENO SLOVA

"Tisíciletá minulost protéká každým slovem, děláme něco velkolepě starého a historického, když mluvíme česky. A přece každý z nás musel nově a původně objevit každé slovo, mateřská řeč je řeč dětství, první řeč duše, poklad prvních dobrodružství, nálezů a poznatků. Věčně navazuješ na své dětství, mluvíš-li mateřským jazykem."

Karel Čapek

ROZHOVOR S MANŽELI MARTINEM A MARKÉTOU HAVRDOVÝMI Z KNĚŽE

Proč jste se rozhodli žít na venkově? Nebylo složité tu najít práci?

Martin - Já i moje žena Markéta jsme vyrůstali v Praze. Už od mládí jsme velmi často vyjížděli do přírody a na venkov. Seznámili jsme se díky tomu, že jsme oba byli členy turistických oddílů. Vždy jsme si přáli bydlet ve vlastním domku na venkově, abychom my i naše děti měli volnost a žili v blízkosti přírody. Vždycky nám vadil ten umělý svět, ve kterém člověk žije ve městě – všudypřítomné umělé osvětlení, ústřední topení, obklopení technikou. Tam je vlastně jedno, jestli je léto nebo zima, člověk žije pořád stejně. Na venkově je to přece jen odlišné, jste tu mnohem více závislí na počasí, na přírodě, na roční době, i když vymoženosti moderní civilizace tady samozřejmě využíváme taky. Když jsme měli už tři děti, Vojtu, Prokopa a Manku, museli jsme hledat větší bydlení. Peněz bylo málo, dům ve městě bychom si pořídit nemohli. Ve Kněži bydleli naši přátelé Fílovi, líbilo se nám tu a když se najednou ukázalo, že tenhle dům je na prodej, přestěhovali jsme se. Nejprve to vypadalo jako bláznivý nápad, ale nikdy jsme toho nelitovali a bydlíme tu už 15 let. Narodil se nám tu ještě Marek a Janka. Důležité bylo, že nás moc hezky přijali

zdejší lidé. Práci jsem si tady ani nehledal, dojíždím každý den do Prahy. Dá se to zvládnout. Pracuji jako lékař ve fakultní nemocnici a podobnou práci bych tady opravdu těžko hledal.

Markéta – Já jsem byla dlouho doma s dětmi, pak jsem pracovala jako ředitelka malé mateřské školy v Průhonicích u Prahy. Teď už několik let pracuji ve školním klubu Církevního gymnázia sv. Voršily v Kutné Hoře. Vymýšlím volnočasové aktivity pro studenty, kteří se zrovna neučí. Vedu také školní knihovnu.

Paní Markéto, jak jste snášela přechod na venkov? Manžel pořád v Praze a Vy tady sama s dětmi, to jistě nebylo snadné...?

Markéta – Tak to zase není, abychom tu byli sami. Můj muž sice díky službám zůstává někdy na noc v Praze, ale většinou večer přijede. To už jsme si vyzkoušeli na začátku, když jsme sem přišli, že to nedělá dobrotu, aby Martin jezdil domů jen občas. Museli jsme pořídit druhé auto, abychom se mohli s dětmi dostat kam potřebujeme a nebyli

v tomhle na Martinovi závislí. Vždycky jsme toho hodně podnikali, navštěvovali přátele, nebo jezdily kamarádky s dětmi za námi do Kněže. Ze začátku bydleli ve Kněži Fílovi, naši přátelé z mládí, kteří mají děti v podobném věku, tak si měly děti s kým hrát. To víte, jak děti rostou, má každý z nich více a více svých vlastních aktivit a to je náročné na cestování. Někdy si připadám jako taxikářka. Zjednodušilo se nám to, když se děti jedno po druhém staly studenty gymnázia a já jsem tam začala pracovat také. Základní směr každodenního cestování teď máme společný.

Jak na to hledíte vy, děti? Nevadí vám, že žijete na venkově?

Vojta, Manka – Má to své výhody a nevýhody. Musíme cestovat za kamarády a různými činnostmi. Když se chceme s někým sejít, nestačí jen dojet tramvají nebo na kole. Tedy, na kole to jde, ale je to trochu daleko. Na druhou stranu je tu opravdu klid a prostor. Není problém pozvat si kamarády třeba na noc nebo na víkend. K nám do domu se vejde každý.

Martin – Myslím, že je tu ještě jedna velká výhoda. Děti byly odmala v úzkém kontaktu s našimi rodiči. Hlavně rodiče Markéty tu s námi byli často, opravili si bývalý výmink. Pro děti je důležité mít kontakt s dědečkem a s babičkou.

Připadá mi, že jste pro vaše okolí tím, co byli dříve na venkově pan farář, pan učitel a pan starosta.

Markéta – Mám ráda výtvarné činnosti a vždycky mě bavilo zapojovat do nich i druhé lidi. Začínali jsme společně s Lenkou Fílovou dílnami pro děti v Čestíně. Chodily tam děti z Čestína i z okolí a tvořili jsme různé věci. Postupně se ujaly také velikonocní a adventní tvůrčí dílny. Snažíme se přilákat lidi, kteří něco zajímavého umí, aby přišli a podělili se o svůj um s ostatními. Docela se to daří.

Martin – Už někdy koncem devadesátých let jsme začali hrát divadlo vždycky při příležitosti mikulášské besídky. Základem souboru je naše rodina, postupně se přidala řada lidí z Čestína nebo z okolí a hlavní úlohu v organizaci tohoto spolku „(ne)ochotných amatérů“ převzal Markétin otec Bedřich. Lidi na to chodí, tak se jim to asi líbí. Poslední dobou jsme připravovali dvě i tři představení do roka, ale to už je trochu moc. Možná se zase vrátíme k jednomu představení ročně.

V neděli 9. 10. jste v kostele Sv. Petra a Pavla přijali svátost biřmování. Co vás k tomu vedlo?

Martin – Je to vlastně určitý milník na cestě, která u nás začala v dětství, ale nebyla ani jednoduchá ani přímočará. Velkou roli v ní sehrál pan arciděkan Antonín Kubiček. Po našem přistěhování do Kněže jsme začali chodit pravidelně do čestínského kostela a za rok jsme se dali páterem Kubičkem pokřtít. Kmotrou nám byla právě Lenka Fílová. Také vliv Církevního gymnázia sv. Voršily na

naši rodinu nebyl zanedbatelný. Naše děti tam nasávaly takovou spon-tánní přirozenou křesťanskou víru. Náš nejstarší syn Vojta přijal svátost biřmování během ročního pobytu v Americe. My s Markétou jsme se rozhodli k ní přistoupit také a čekali jsme na vhodnou příležitost. Poskytl nám ji pan farář Kamil Vrzal.

Děkujeme za rozhovor, váš čas
a příjemné posezení

MaH

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

V křesťanské tradici je lidský život často srovnáván s cestou poutníka. Člověk jde po své životní cestě až k jejímu nejzazšímu cíli. Tím je naplněný život po smrti, k němuž směřuje již nyní, ve své přítomnosti. Po této cestě nejde člověk sám. Je obklopen těmi, kteří procházejí současně s ním svými životy. Díky dějinám je také svázán s putováním lidských generací, které doufaly stejně jako on, že Bůh naplní jejich život. Na této cestě cítíme vzájemnou závislost a také se navzájem nejrůzněji ovlivňujeme.

Kristus církvi přisoudil své společenství tou nejintenzivnější a nejdůraznější formou. Církev v tomto společenství s Kristem žije prostřednictvím sedmi svátostí. Svátosti čekají na životních zastávkách člověka, který se právě zabývá dalším směřováním svého života. Církev zprostředkovává a umožňuje věřícím účast na Božím životě skrze Krista. Současně se v nich církev uskuteč-

ňuje a obnovuje a tak se stává znamením Boží spásy v tomto čase.

Křest, biřmování a Eucharistie jsou tzv. iniciační svátosti, „které začleňují člověka do církve a osvobozují ho od vlády zla“. Věřící jsou díky nim stále hlouběji přijímání do Božího života a dostávají se stále blíže dokonalé lásce“. Biřmování vede dál na cestě, která byla započata při křtu. I biřmování začleňuje člověka do Božího lidu Nové smlouvy a zprostředkovává mu společenství s Kristem a v něm společenství s trojjediným Bohem. Uschopňuje člověka, aby šel cestou Ježíše, na níž prohloubí svou účast na společenství spásy, které se uskutečnilo křtem. Slova a symboly, kterých se při udílení svátosti biřmování používá, naznačují, jakým způsobem se toto vše děje.

Pečeť znamení Krista

Biřmování je – dle slov užíváných při udílení svátosti – zpečetěním. Odkazují na staré označení, které pochází z prvních staletí po Kristu. Vyznání víry při křtu, křestní formulace a znamení kříže byly tehdy označovány jako pečeť. Od třetího století však tento pojem začal být užíván pouze ve spojení s biřmováním.

Pečeť přijímá při biřmování biřmovanec. Přitom je výslovně jmenován. Pečetí byli v antice opatrováni otroci nebo vojáci, aby bylo jasné, komu patří. Nositel pečete slouží pánu, jehož znamení je vyryto do pečeti. Patří ke skupině těch, kteří jsou rozpoznatelní podle stejné peče-

tě. Pečeť můžeme vnímat i jako pověření a povinnost. Příslušnost k někomu, kdo má moc, může také znamenat ochranu. Pečeť byla odjakživa i symbolem ochrany. Je též spojována s příslibem a nadějí a jako záruka. V tomto smyslu je biřmovací děj pečeti a zárukou věčného života.

Znamení, které zprostředkovává přijetí této pečeti, je znamením křesťana: udělovatel svátosti označuje biřmovance na čele křížem. Kříž odkazuje na Ježíšovo utrpení a smrt. Skrze vzkříšení se stává kříž pro lidi znamením vítězství nad hříchem a smrtí. Biřmovanec tedy přijímá znamení Krista. Ve svátosti biřmování jde o příslušnost ke Kristu. Biřmování potvrzuje a rozvádí skutečnost, že člověk byl ve křtu přijat do společenství se vzkříšeným Kristem, do církve. Ale biřmování je samostatná svátost. To znamená, že pouze nevykládá to, co se událo při křtu, ale vede dál. (Proto musíme rozlišovat mezi pomazáním na hlavě po křtu v případech, kdy nenásleduje bezprostředně biřmování). V biřmování je tedy zpečetěna skutečnost, že to, co se událo ve křtu, je dokončeno a potvrzeno.

Rád bych prostřednictvím farního Věstníku poděkoval všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na dobrém a slavnostním průběhu udílení svátosti biřmování v naší farnosti.

Děkuji biřmovancům za jejich rozhodnutí přijmout tuto svátost, která je tolik potřebná pro život našeho společenství.

P. Kamil

BIŘMOVÁNÍ, NEDELE 9. ŘÍJNA

V rámci naší šestičlenné skupinky biřmovanců jsme se setkávali od přelomu letošní zimy a jara až doposud vždy v pátek v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. Připravoval nás P. Kamil Vrzal. Setkání probíhala ve skvělé atmosféře a téměř vždy jsme se sešli v plném počtu. Při sezeních jsme probírali jednotlivá témata a zvláště my muži jsme živě diskutovali. Pomyslným vrcholem naší společné přípravy byla červencová pouť na Sv. Horu u Příbrami, kde jsme spolu prožili celý den.

V neděli 9. října v deset hodin dopoledne začala v kostele Petra a Pavla v Čestíně slavnostní mše svatá. V krásně vyzdobeném kostele ji sloužil pan biskup Václav Malý. My biřmovanci jsme se svými kmotry byli v první řadě lavic přímo pod oltářem. Na začátku mše sv. jsme byli panu biskupovi představeni. Mše probíhala jako obvykle s tím rozdílem, že kostel, který je nezvykle velký a prostorný, byl zaplněn do posledního místa a panovala v něm slavnostní atmosféra. Po příjemné a poučné promluvě následovalo sa-

motné biřmování. Po jednom jsme s kmotrem předstupovali před pana biskupa, který řekl naše jméno a udělil svátost biřmování. Já jsem si za svého patrona vybral sv. Kryštofa, takže pan biskup mi udělil svátost biřmováním těmito slovy: „Kryštofe, přijmi pečeť daru Ducha svatého. Amen.“ A na čele mě pomazal olejem křížma. Já osobně jsem byl mírně napnutý a vnímal jsem udělení svátosti velice intenzivně.

V závěru jsme panu biskupovi vyjádřili svůj velký dík za důvěru, s kterou nám udělil svátost, jež nás vybavuje silou Ducha svatého pro službu ve společenství církve a ve společnosti. A po požehnání na konci mše svaté a posvěcení darů, které jsme u příležitosti přijetí biřmování dostali, jsme se spolu s ostatními (všichni byli zváni) přesunuli na českínskou faru, která byla zvlášť pro tuto příležitost nově stavebně upravena, aby nejen v den našeho biřmování, ale i nadále sloužila potřebám naší farnosti. Byla to krásná a slavnostní příležitost. Hostina byla velkolepá a vše proběhlo v příjemné atmosféře. Nejenže jsme se všichni dobře najedli, napili a v sychravém počasí se ohřáli u kamen, ale mnozí

se pozdravili a popovídali si s panem biskupem.

Byli jsme vysláni Duchem svatým, převzali jsme jeho dary a budeme se snažit v každodenním životě šířit víru a ukazovat křesťanskou sílu. Já osobně jsem cítil, že jsem na biřmování takzvaně uzrál, přípravu jsem vnímal a postupně chápal a dostával se všem tématům na kloub. Budeme se těšit na další slavnostní události naší farnosti.

Kryštof Pavel Kubíček

SBÍRKA PRO AFGHÁNISTÁN

Mým spolubratrem knězem P. Janem Böhm, vojenským kaplanem, jsem byl požádán o uskutečnění sbírky pro Afghánistán. Jedná se o humanitární pomoc, která má za cíl pomoci s obnovou provincie Logar v Afghánistánu.

Koho podpoříme? Sbírkou je určena na podporu místních obyvatel a na projekty rychlého dopadu, kdy je třeba neodkladná pomoc.

Díky této sbírce se v minulosti podařilo poskytnout pomoc při povodních v Afghánistánu (nákup dek pro děti a dospělé). Dále se podpořily děti v místní škole formou školních pomůcek.

Sbírkou se v naší farnosti uskutečnilo v neděli 13. 11. 2011.

Děkuji za vaši finanční pomoc.

P. Kamil

JEDEN DEN

V životě obvykle přichází jedno po druhém: narození - křest, dospívání - biřmování, svatba, odchod do důchodu a smrt. Ale naše životy nejsou vždy takto uspořádány. Narodil jsem se v nemocnici U Apolináře a v kapli sv. Apolináře jsem byl také pokřtěn. Pak v dospívání nepřišel rituál biřmování. Je to jiná kapitola konkrétního mého „uspořádaného“ života.

Nevím, jak bych vnímal biřmování v dětském věku, i když jsem byl vychováván jako věřící. Ale v tomto zralém věku jsem tento jediný a jedinečný den přijetí svatého uzdravujícího Ducha, Ducha Ježíše Krista přijal v hlubokém pocitu sounáležitosti. Velká síla cítění toho posvátna byla umocněna tím, že jsem tohoto Ducha přijal z rukou a duše otce biskupa Malého. Člověka váženého, pokorného a silného. I malebná vesnička Čestín s krásně vyzdobeným kostelem pomohla vnímat tento svátek dospělosti silněji.

Cítil jsem, jak jsem hlouběji vtahován do podoby Ježíše Krista. Cítil jsem silněji moji víru jako kotvu. Protože bez Boha upadá mravní řád, odpovědnost, neboť člověk je svobodná bytost, která s pomocí Boží sama sebe rozvíjí.

JUDr. Dalibor ČERTOK

POZDRAV OTCE BISKUPA

Milé sestry a bratři z Čestína a z dalších obcí, které patří do farnosti Uhlířské Janovice.

Bylo pro mne významným, že jsem mohl v neděli 9. října t. r. udělit svátost biřmování

v čestínském kostele, který letos slaví 150 let od svého otevření. Dosud jsem v tomto majestátním chrámu neslavil eucharistickou bohoslužbu, i když jsem před několika roky na faře navštívil zemřelého legendárního kněze P. Kubíčka. Těší mě, že vaše společenství není formální a že vytváříte potřebné duchovní propojení, aby vaše svědectví o Pánu bylo působivé. Cítil jsem se mezi vámi velmi dobře. Jak v kostele, tak i po bohoslužbě na faře. Vážím si vás za to, že svoji víru neskrýváte a že ji veřejně vyznáváte. Někteří z vás se zapojují do kulturního dění v obci a tím přispívají k tolik potřebné sousedské pospolitosti. Vážím si i těch, kteří tráví víkendy na chalupách v okolí a v neděli v kostele početně rozmnožují vaše řady. Děkuji P. Kamilovi za jeho otevřený a bezprostřední vztah k vám a jeho snahu s vámi spolupracovat na vinici Páně.

Vyprošuji vám všem potřebné dary Ducha sv. a radost z víry, která dává našemu životu směr a zakotvení.

V Kristu Václav Malý, biskup

ZALOŽENÍ FILMOVÉHO KLUBU

Vážení přátelé v Kristu i všichni hledající milovníci filmových snímků, které nám nabízejí více než jen bezduchou zábavu a vyplnění (a mnohdy i ukradení) našeho času. Rád bych navázal na zatím příležitostné promítání snímků s duchovní tematikou, které v minulosti organizoval otec Kamil, a po domluvě s ním bych rád v naší farnosti nabídl pravidelné setkávání na Komunitním centru sv. Jiljí pod hlavičkou takzvaného **filmového klubu**.

Mou myšlenkou je prozatím přibližně jedno setkání měsíčně, na které bych vybral jeden titul vztahující se tématicky k danému období roku, nebo k aktuálním událostem. Budu se snažit získat informace kolem vzniku filmu a k jeho ději. Po jeho shlédnutí můžeme rozvinout debatu o našich dojmech a zážitcích. Bylo natočeno a točí se tolik zajímavých děl s duchovním nebo křesťanským rozměrem. A proto stojí za to věnovat energii k jejich nalezení a zprostředkování dalším lidem, kteří nemají čas nebo možnost tato díla vyhledávat či sledovat na veřejnoprávní televizi v nočních hodinách.

Tímto vás zvu na první promítání dne 23. 10. 2011, kdy začneme náš filmový klub promítnutím filmu o sv. Terezi z Avilly - první svaté,

kteřá byla ustanovena učitelkou církve.

Program do konce roku 2011:

Neděle 23. 10. 2011 v 17:00

Teresa, el Cuerpo de Cristo (Tereza, tělo Kristovo) – film z roku 2007 v koprodukcí Španělska, Francie a Velké Británie pojednává o nelehké cestě reformačního úsilí sv. Terezie od Ježíše, známé také jako Terezie z Avilly, španělské mystičky, karmelitánky v období 16. st., které si svým sklonem k materialismu a frivolnosti v ničem nezdalo s moderní dobou. Film je v původním znění s titulky.

Neděle 20. 11. 2011 v 17:00

Faith like Potatoes (Víra jako brambory) – jihoafrický snímek z roku 2006 podle skutečné události. Příběh bělošského farmáře Anguse Buchana původem ze Skotska, který se svou rodinou zakládá v Jihoafrické republice farmu, střetávání s původním etnikem Zuluů a hlavně jeho obrácení na křesťanskou víru a její předávání blízkým. V původním znění se slovenskými titulky.

Neděle 11. 12. 2011 v 17:00

The Nativity Story (Příběh zrození) – na třetí adventní neděli jsem zvolil velmi pěkně zpracované dílo z roku 2006 v USA, poprvé ve filmové podobě popisující příběh zrození našeho spasitele Ježíše Krista. Film je v českém dabingu.

Těší se na vás Radek Mašín

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

sv. Kateřina Alexandrijská

25. listopad

Sv. Kateřina žila mezi 3. - 4. stol. v hlavním egyptském městě Alexandrii. Pocházela ze vznešeného rodu, vynikala bohatstvím, krásou, ctnostmi - vždyť její jméno znamená „provždy čistá“ - neobyčejnou moudrostí a učeností. Opravdu znala tehdejší pohanské moudrosti a vědění, ale i křesťanství.

Z textu *Conversio* je známa událost jejího mystického zasnoubení s Dítětem Ježíšem, kterého jí podala do náruče Panna Maria. Roku 305 byl Maximin (Maxencius) řečený Daja povýšen císařem Galeriem na vladaře v Egyptě a v Sýrii. Daja nenáviděl křesťany a velmi je pronásledoval. Snažil se obnovovat pohanské chrámy, nutil mnohé k modloslužbám. Roku 307 zavítal i do Alexandrie. Při jedněch pohanických praktikách, kdy dokonce Daja začal křesťany předhazovat divoké zvěři, vystoupila proti němu Kateřina: „*Císaři, kdybyc chtěl, sám bys mohl poznat, že vaši bohové jsou holým přeludem, neboť zdravý rozum učí, že je jen jedna nejvyšší bytost.*“

Pyšný Daja ve svém srdci zuřil hněvem, ale neobyčejná krása panny Kateřiny ho donutila z počátku k dohodnuté diskusi. Sezval 50 filosofů, aby dívku přehádali. Její moudrost a dar Ducha svatého obstály před učením moudrých mužů.

Mnozí z nich se dokonce nechali pokřtít a byli upáleni na hranici.

Daja sám chtěl Kateřinu přemluvit k modloslužbě, ale marně. „*Čiň, co je ti libo; muka nebudou trvat dlouho a dopomohou mně do věčné slávy.*“ Byla tedy krutě mučena, v mdlobách odnesena do žaláře. O dívce slyšela císařovna Justina a šla se za ní podívat společně s vojevůdcem Porfyrem. Našla v něm Kateřinu nezlomenou. Vojevůdce se jí ptal: „*Co mi dá Kristus, stanu-li se jeho služebníkem?*“

Kateřina zbožně a moudře vylíčila krásu nebe. Dal se pokřtít. Když se po krátkém čase Daja vrátil z cest zpět do Alexandrie, zjistil, že Kateřina dosud žije a ani nezemřela hladu. Dal ji znovu mučit na kole s hroty. (Od toho hlavním atributem sv. Kateřiny je kolo.) Přišel anděl a kolo

zlomil. Daja ji dal stít. Podle legendy se to událo 25. listopadu roku 307/310. Legenda dále vypravuje, že tělo svaté panny mučednice bylo anděly odneseno na horu Sinaj. Na tomto místě vznikl později slavný klášter, jenž existuje dodnes. Stal se cílem mnoha poutníků, neboť je znám mnohými zázraky, které se staly prostřednictvím mléka a oleje, jež vyvěrají z hrobu svěťice. Z Kateřiny podle vyprávění při popravě nevytryskla krev, ale mléko. Symbol nesmrtelnosti. Mléko hrálo v antice důležitou roli při zasvěcování do mystérií, v křesťanství bylo podáváno nově pokřtěným při první eucharistii. V ságách a legendách je proměna krve v mléko důkazem neviny popraveného a zároveň svědectvím čistoty a cudnosti člověka. Mléko je i mateřský dar.

Kateřina bývá často vzývána při těžkostech s učením. Zvláštním ctitelem sv. Kateřiny byl císař Karel IV. z vděčnosti, že v její výroční svátek roku 1332 zvítězil nad spiklenci v kruté bitvě pod hradem San Felice u Modeny. Císaři bylo tehdy 16 let.

Modlitba:

Milosrdný a Trojjediný Bože, přijmi prosby svaté Kateřiny, která se přimlouvá za naše duše, aby je po naší smrti přenesli andělé do věčné blaženosti.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Marta Moravcová

Napadlo vás někdy, že i květiny k nám mohou promlouvat? Mě opravdu ne. Tedy až do chvíle, kdy se jedna taková objevila na mém okně. Od doby, kdy jsem ji před třemi roky dostala, je stále obalená květy. Některé odkvétají a nové mežitím nasazuje, a to zcela vytrvale a bez přestávky. Při tom se o ni ani moc nestarám. Jen občas ji zaliji, asi tak dvakrát až třikrát do měsíce. Je to orchidej – pro období sucha a nepohody byla stvořena.

Připomíná mi kamarádku, od které jsem ji dostala. Nenáročná a při tom velmi čilá, agilní a nepřehlédnutelná. Život z ní přímo sršel. Všude jí bylo plno. Měla jsem ji ráda, přestože mě párkrát pěkně naštvála a také jsme se nejednou pořádně porafaly. Možná toho také spoustu ve své reaktivnosti pokazila. Mluvím o ní v minulosti, protože před několika měsíci odešla na druhý břeh. Tam, kam já stěží dohlédnu, za to ona ke mně z místa, kde stojí orchidej, stále promlouvá. Kdykoli malomyslním a trápí mne, že „nepřekročím vlastní stín“, ona jakoby říkála: „Nezáleží na tom, kolik toho tady pokazíme, nakonec stejně zůstane jen to krásné z nás.“ Můžeme udělat spoustu chyb, důležité je však neustat v činnosti. Neupadnout v pokušení, že nic nemá smysl a všechno je marné. Jsme tady, abychom svět dělali krásnějším, a to jediné tu po nás zů-

stane. Zbytek Bůh nařídí v přílivu svého nezměrného milosrdenství, rozpustí v moři dobroty a lásky.

Po nedávné smrti mé kamarádky Marušky se na jednom stvolu po odkvetlých květech objevily nové lístky. Možná chce, abych tento vzkaz její orchideje předala dál, pomyslela jsem si a vsadila lístky do speciálního substrátu. Zaměstnanec OBI, který mi ho prodával, sice říkal, že novou orchidej asi nevypěstuji. Divil by se, kdyby teď po měsíci viděl, že se už mezi těmi dvěma lístky dere na svět stvol. Že by už květy? Nechme se překvapit. Až ji vyplám, pošlu ji dál. Zatím předávám jen její poselství: „Zůstane z nás jen to krásné.“ Ať již ve vzpomínkách přátel, životech potomků, podobě rostlin a všeho pozitivního, co tu zanecháme. Nemá smysl se trápit nad tím, čeho nejsme schopni nebo co se nedaří. Důležité je objevit vlastní možnosti, těch využít a nepromarnit je. A občas i naslouchat. Třeba té tiché řeči rostlin.

JiB

PÁTEČNÍ DOPOLEDNE

- Setkání bezva lidí -

Setkání bezva lidí, tak se dá nazvat článek, kterým bych chtěla vyjádřit radost nad hezkými pátečními dopoledni chvílemi v Komunitním centru sv. Jiljí.

V dnešní době, kdy často převládají samé špatné zprávy, je velmi příjemné, že se dovedou setkat lidé, kteří umějí jak umělecky tvořit, tak se i příjemně pobavit. Vozím tam

moji maminku, která tato setkání velice prožívá, a mohu zodpovědně napsat, že jí to pozitivně dobíjí energii. Pozitivní energii v této partě vysílá hlavně organizátorka Jája, které tímto za všechny děkuji. Velké díky patří P. Kamilovi, který nás v KC nechá tvořit. Setkáváme se jednou za 14 dní v pátek od 9:00 do 11:30 h.

Jaroslava Veselá

CESTA SEDMI KOSTELŮ SVĚTLO *Dolní Chvátlín*

V sobotu 17. září v podvečer jsme se sešli v kostele Sv. Petra a Pavla v Dolních Chvátlínách, abychom společně prožili první den putování ve stopách sedmi dnů stvoření, který se týkal světla.

Po krátkém úvodu, kdy nás pan Řezníček seznámil s historií kostela, dostaly prostor děti: měly možnost vyjádřit pomocí temperových barev svůj vlastní prožitek světla, z kartonů vytrhávaly různé obrazce a zkoušely s nimi kouzla stínohry na stěně presbytáře. Nejmenším se líbilo malování prstem v písku na skleněné desce podsvícené lampou.

Během těchto aktivit jsme měli možnost prohlédnout si kostel, poslouchat se do hudby, prohlédnout si výtvarné práce vytvořené během pátečních setkání, umělecké fotografie či přečíst si básně rozvěšené v prostoru kostela.

S nadcházejícím večerem ubývalo světla a přibývalo ticha, které zvalo ke spočinutí. Děti zapálily svou „cestu světla“ vytvořenou ze sirek zapíchaných do modelíny. Nezbyvá než si přát, aby tento symbolický oheň na cestě života a víry zažehl jiskru i v srdci každého z nás.

Jana Šustková

MILÍ JANOVIČÍ,

bylo nám potěšením, že jsme se mohli zúčastnit „Cesty světla“ v Dolních Chvátlínách. Ráda bych se s Vámi podělila o dojmy, které ve mne zanechala, a následně i o to, co mne napadlo jako poutníka přicházejícího do Vaší farnosti.

Akce pro mne byla velmi podnětná. Na jedné straně hravá a tvůrčí a zároveň i ponechávající prostor a stimulující k úvahám. Přemýšlela jsem tam o Světle v kontextu s nedávnou diskuzí nad evangelijní výzvou, abychom byli světlem světa, které jsme se zúčastnili na jednom křesťanském společenství. Uvědomila jsem si tam, co mi ve zmíněném diskuzním společenství scházelo. Jednotliví diskutující podávali výčet způsobů, jak ve světě působit, abychom se stávali pro druhé světlem (být vlídní, laskaví, nenechat se vtáhnout do konzumního životního stylu, vnášet do života radost a humor...), ale nikdo neřekl, jak toho docílit.

Světlo (samozřejmě to přirozené) přichází samo, nezávisle na naší vůli. Nežrídka se stane, že sluneční paprsky zalijí v příhodný okamžik prostor kostela, i když před pár minutami bylo nebe ještě zcela zatažené. Kdybychom chrámová okna zaclonili závěsy, sluneční záře by k nám nepronikla. Co tím chci říci?

My sami tím světlem nejsme. Světlo přichází sice nezávisle na nás, avšak našim úkolem je nestínit mu. Formy onoho šíření Světla skrze nás jsou jen vedlejšími produkty našeho NE-STÍNĚNÍ. Je nesnadné být stále dobře naladěná, když je život plný těžkostí, starostí a zla. I přes dobrou vůli odpustit mnohá zranění nelze zapomenout a jejich následky zcela vymazat. Hlavní překážkou proniknutí Světla k nám jsou však právě různé negativní emoce. Jak z tohoto začarovaného kruhu ven? Jsem přesvědčená, že Bůh do každého z nás vložil nějakou tu „jiskřičku“ ať již v podobě výtvarného talentu, hudebního nadání, schopnosti psát verše... Rozdmýchejme ji v sobě, zahřeje nás a shoří to negativní. Světlo opět začne proudit.

Nyní se dostávám k tomu, co jsem ocenila jako příchozí do Vaší farnosti odjinud. Byla jsem příjemně překvapená, že do akce byly zapojeny všechny věkové skupiny a dokonce i ti dříve narození vzali štetce a s odvahou se pustili do malování. Umím si představit, že pro lidi dlouhodobě žijící v zajetých stereotypech obětavé služby bližním musí požadavek „hry, kreativity a odpoutání se“ znít jako bláhové marnění času. Odvážuji si tvrdit, že opak je pravdou. Hravost je vlastností Světla. Vzpomeňme různé optické klamy (*fata morgana* apod.), chování světla při průchodu různými prostředími (rozklad na spektrum barev – duhu). Naš život se zefektivní, necháme-li v sobě (obrazně řečeno) občas roze-

hrát jeho jednotlivé barvy. Hra vnáší do života nadhled, pomáhá člověku nalézat vlastní podstatu – schopnost vidět se, jak mě stvořil Bůh. Zdá se mi, že pokud vytvoříme ve svém životě prostor pro hru tak, jak nás k tomu podněcoval otec Kamil svým pojetím Cesty světla, budeme pozemským bytím proplouvat lehčeji i při nesnadných požadavcích Evangelia.

Děkuji všem, kdo jste se do akce zapojili. Bylo nám s Vámi hezky.

rodina Bartošova z Prahy

ROZLOUČENÍ S LUDMILOU MYSLIVCOVOU

S vírou ve vzkříšení a život ve společenství s Bohem jsme se při mši sv. dne 21. září 2011 v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Zásmukách rozloučili se zemřelou farní sestrou Ludmilou Myslivcovou.

Svědectví jejího života: vždy odmítala chvály a ocenění, při málo slovech mnoho práce a mimořádných skutků při údržbě a generálních opravách řady kostelů, zvláště klášterního areálu v Zásmukách pro rodiny s dětmi a mládež, zvláště skautskou. Mnohaletá péče o vážně nemocnou matku kněze. To je malý náznak obětí po dobu 35 let této čisté duše, která radostným způsobem mnoha mladým ukazovala cestu k pravým hodnotám.

P. Václav Nekolný

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

Od 1. listopadu odpoledne a po celý den 2. listopadu je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svátého otce) je další podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

- v úterý 1. listopadu na **slavnost Všech svatých** bude sloužena mše sv. v 16:00 v kostele sv. Jiří v Malejovicích.

- ve středu 2. listopadu v **den Památky zesnulých** proběhne požehnání hrobů v 16:00 na hřbitově v Uhlířských Janovicích a v 17:00 bude sloužena mše sv. v kostele sv. Aloise.

- v neděli 6. 11. požehnání hrobů: v Čestíně 9:30, ve Vidicích ve 12:30.

Římskokatolická farnost Uhl. Janovice pořádá v rámci celkové opravy kostela Narození Panny Marie dne 29. října 2011 od 9 hod.

**BRIGÁDU NA ÚKLID
BÝVALÉHO HŘBITOVA
U KOSTELA V KOŠICÍCH**

Žádáme pozůstalé, kteří mají zájem o zachování pietního místa, aby se dostavili !!!

ZVEME VÁS

- v neděli 23. 10. v 17:00 bude v rámci filmového klubu v KC sv. Jiljí promítán film: **Teresa, el Cuerpo de Cristo (Tereza, tělo Kristovo)**

- v sobotu 29. 10. v 17:30 jste zváni na faru do Čestína k **vyprávění o Novém Zélandu.**

- v neděli 6. 11. v 16:00 jste srdečně zváni do KC sv. Jiljí na cestovatelské povídání: **Svatební cesta do Dillí a do Jiljí není totéž.**

- v neděli 20. 11. v 17:00 bude v rámci filmového klubu v KC sv. Jiljí promítán film: **Faith like Potatoes (Víra jako brambory)**

- v neděli 4. 12. **nás při bohoslužbách v Žišově a v Čestíně navštíví biskup z Myry.** Zvláště si přeje setkat se s dětmi. Buďte, děti, na tuto významnou návštěvu připraveny.

- v sobotu 10. 12. se uskuteční v KC sv. Jiljí **adventní duchovní obnova.** Povede ji P. Josef Nerad. Začátek v 8.30. Zakončení mší sv. v 11:00 v kostele sv. Jiljí.

- v neděli 11. 12. v 17:00 bude v rámci filmového klubu v KC sv. Jiljí promítán film: **The Nativity Story (Příběh zrození)**

- u vchodu kostela v Uhlířských Janovicích, v Čestíně a ve Vidicích je možné **zakoupit stolní Křesťanský kalendář** s liturgickým a občanským kalendářem na rok 2012. Cena 46 Kč.

- v době adventní bude ve čtvrtek v 6:30 v kostele sv. Jiljí v Uhl. Janovicích slavena **rorátní mše svatá.**

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Kostel sv. Aloise UHLÍŘSKÉ JANOVICE	1. a 3. čtvrtek v měsíci 17:30 - 17:50	1. neděli v měsíci 7:30 - 7:50
Kostel sv. Petra a Pavla ČESTÍN	na požádání po každé mši sv.	
Kostel sv. Mikuláše VIDICE	1. neděli v měsíci po mši sv.	
Kostel sv. Anny SUDĚJOV	v sobotu před 1. nedělí v měsíci 17:30 - 17:50	

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

	NE	PO	ST	ČT	PÁ	SO
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	8:00		18:00	18:00*	18:00	
SUDĚJOV						16:00**
ČESTÍN	10:00					
VIDICE	11:45					
ZÁSMUKY	9:30	18:00		18:00		
VAVŘINEC	11:00					
HOR. KRUTY	15:00					

* První a třetí čtvrtek v měsíci - za posvěcování služby kněží.

** Od 29. 10. 2011 a po celé zimní období.

Každý čtvrtek ráno v 8:00 h modlitba breviáře v KC sv. Jiljí.

Vydáno: 23. 10. 2011 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmyky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 18. 12. 2011

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.